

**Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích**

**Filozofická fakulta**

**Ústav věd o umění a kultuře**

## **POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE**

Autor práce a studijní obor: Bc. Lucie Otradovcová, Kulturní studia

Název práce: Divadlo Oskara Nedbala: Dříve a nyní

Oponent práce: prof. PhDr. Petr A. Bílek, CSc.

### **Slovní vyjádření, náměty a otázky k obhajobě:**

Předložená diplomová práce ve své anotaci zmiňuje cíl „představit některé zásadní a zajímavé momenty z historie Divadla Oskara Nedbala Tábor v kontextu proměn místní kultury“ (s. 4). To také zevrubným a kultivovaným způsobem poté ve vlastním textu práce činí. Je přehledná, což je dáno tradičním komponováním materiálu ve stylu uvedení a poté cesta od počátků až do současnosti. Využívá funkční zdroje, s jejichž pomocí vytváří obraz jak obecného, tak – a hlavně – i lokálního vývoje divadel jako souborů, ale i budov a center kultury v průběhu 19. a 20. století. S využitím dobových novinových, časopiseckých i archivních pramenů (a jejich spektrum i širě jsou obdivuhodné) tudíž vytváří ucelený, zajímavý a čtivý příběh vzniku a rozvoje Městského divadla v Táboře jako instituce i budovy, repertoáru i souboru, ale i města Tábora. Práce tak ve svém jádru nabízí nesmírně zajímavé čtení, v němž se prolíná mikrohistorie s velkou historií, zájmy kulturní se zájmy podnikatelskými a kulturní okraj s centrem.

Snaha „čtenáři přiblížit důležité, zajímavé, zábavné či smutné chvíle“ (s. 8) i celková „seznamovací“ dikce výkladu dobře plní funkci nabídnout kultivovaný popularizační text, podložený spolehlivě bohatým spektrem zdrojů a metodologií výkladu opřenou o poučenou aplikaci kulturních přístupů. Zároveň se ale toto pojetí ocitá poněkud v konfliktu s chápáním diplomové práce jako textu, který by – na rozdíl od práce bakalářské – měl i cosi „řešit“, tedy hledat odpovědi na otázky, které si nekladou ti, kdo shodou okolností a náhod dosud nebyli o něčem poučení, ale které zatím neuměl dostatečně vyřešit ani daný obor. A tato dimenze práci chybí: chybí jí nějaká vstupní výzkumná nejistota, otázka, problém, který chce řešit a který zatím řešení nemá. Tato práce spíš zaplňuje bílé místo, tedy sepisuje dosud takto nesepsanou historii jednoho divadla. Není ale zřejmé, zda Lucie Otradovicová zkoumá tábořské Divadlo Oskara Nedbala jako prototyp „regionálního“ divadla, jako typ kontinuálního městského kulturního centra, kterým městská divadla bývala, jako instituci vytvářející kapitál symbolický, ekonomický či jaký jiný.

K této značně obecné výhradě pak připojuji i několik konkrétnějších:

Práce je napsaná velmi kultivovaně, ale pod tímto povrchem se občas skrývá snad až příliš rychlé a dosti ledabylé psaní: Viz třeba větu „Když ve 20. století vzrůstal zájem o divadlo, sál pro 350 osob začal být nedostačující“ (s. 11). Dvacáté století je příliš nedávné, abychom k němu takto šmahem odkazovali jako k celku, který už není třeba dělit na dílčí části (jako to třeba děláme vůči století dvanáctému); zda takový vzrůst zájmu spadá třeba do let před I. světovou válkou, nebo naopak do let po kolapsu komunismu, je přece dost velký rozdíl. Podobně: Bylo-li brněnské (nyní Mahenovo) divadlo elektrifikováno 1882 a táborské až v roce 1904, sice věta „Táborské divadlo se elektrifikace dočkalo o více než desetiletí později“ (s. 33), věta de facto platí, ale bylo by přesnější napsat „o více než dvě desetiletí později“.

Přílišná autorčina upřímnost zavádí čtenáře někdy nechtěně do úzkých. Napiše-li větu „Jelikož není mým cílem se v této práci zabývat Oskarem Nedbalem, byť by to bylo téma neméně zajímavé, zastavím se jen u několika málo důležitých momentů z jeho života“ (S. 14), říkáme si: Proč se tedy u něj zastavuje, když se jím nechce zabývat? Pokud není schopná nabídnout nějakou novou interpretaci Nedbala (což je zcela logické a pochopitelné), proč se namísto kompilačního „představování“ skladatele nezabývá třeba tématem využití právě tohoto jména pro utváření obrazu divadla či pro jinak pojatou interpretaci vztahu mezi nositelem jména a institucí tímto jménem pojmenovanou (např. hlubší interpretací „souboje jmen Olbracht vs. Nedbal“ v porevoluční atmosféře roku 1990; výsledek tohoto souboje je v práci předestřen jen velmi stručně a obrysovitě a celé téma v sobě jistě nese širší a zevrubnější potenciál).

Práce je sepsána i zredigována s citem i se zřetelně koncipovaným modelovým čtenářem, jímž je laická veřejnost se zájmem o dané téma. Občas se v ní ale vyskytnou překlapy („týdenníku“, s. 52), což vadí zvláště u jmen a názvů děl: „*Strakonický Idudák*“ (s. 24), „*Šamberkova Éra Kubánková*“ (s. 29), „*Gazdina Roba* od Gabriely Preissové“ (s. 32). Stejně tak je rozkolísané psaní některých jmen: Klicpera Je Václav Kliment na s. 21 v poznámce a na s. 32, zatímco v textu na s. 21 je pouze Kliment. Podobná rozkolísanost platí i pro soupis knižních zdrojů, v němž většina položek eviduje po právu i nakladatele, ale některým položkám tento údaj chybí.

Hodnocení práce tudíž vzbuzuje rozporuplné pocity. Rozsahem práce samotné i bohatstvím různorodých zdrojů, jež pro zmapování příběhu táborského divadla využívá, jde o nadstandardní diplomovou práci. Ale způsobem výkladu, který je spíše zevrubným monografickým portrétem, který by mohlo samotné divadlo nabízet jako příležitostnou publikaci, se drží spíš postupů prací bakalářských, jejichž účelem je něco „zmapovat“, „představit“ a „zpracovat“; neklade žádné otázky výkladové a metodologické, vše zpracovává kronikářským záznamem. Proto volím kvalifikační stupeň uprostřed škály.

**Navrhovaná klasifikace: velmi dobře**

.....  
podpis oponenta práce

V Českých Budějovicích dne 3. 1. 2022

|                     |         |             |       |           |
|---------------------|---------|-------------|-------|-----------|
| Stupeň klasifikace: | výborně | velmi dobře | dobře | nevyhověl |
|---------------------|---------|-------------|-------|-----------|